

hederne, at de uvægerligt med haard Haand skride ind, saa snart de træffe Kvinder, som f. Eks. anvende deres Alimentationsbidrag til et Mandfolk, der ikke gider bestille noget, eller maaske, naar de faa Alimentationsbidraget udbetalt, løbe paa Dansebuler med ham og more sig og lade Børnene sulte og forgaa i Elendighed. Jeg har kendt det Tilfælde, hvor vedkommende Mandfolk stod udenfor Raadhuset, naar hun havde faaet Pengene udbetalt, for at modtage dem af hende og gaa hen og forbruge dem paa forskellig Maade. Men for at disse Oplysninger skulle skaffes til Veje, kræves der en grundig Undersøgelse. Jeg haaber, at vi i det Udvalg, hvor vi komme til at drøfte disse Forhold, kunne komme til at overveje blandt andet, hvilke Midler og Redskaber der skal benyttes, og at det maaske under 2den og 3die Behandling her i Tinget saavel som i Landstinget — selv om vi ikke kunne fæstne det, vi ønske, paa Papiret ved Lov — maa blive sagt paa en saadan Maade, at de forskellige kommunale Myndigheder kunne vare sig.

Jeg skulde i øvrigt intet have imod, om det blev fastslaaet ved Lov med Hensyn til alle de Kvinder, som modtage Hjælp af det offentlige, at det gøres til Pligt for de kommunale Myndigheder at drage Omsorg for, at de ikke komme til at bo i Kvarterer eller under Forhold, som maa bidrage til at ødelægge Børnene og demoralisere dem. Det er min Opfattelse, at Mennesker i Almindelighed ikke kunne bo i Aaringer i disse frygtelige Kvarterer uden at blive ødelagte. Derfor er ethvert Arbejde, der gøres for at rydde og nedlægge disse gamle, smudsige Kvarterer, et Fremskridt. Her er særlig daarlige Forhold i Danmark. Man kan i Udlandet komme til andre store Byer, hvor der ikke findes tilsvarende Forhold, ja, de findes i England, men dog ikke i alle Byer. Men her have vi haft de gamle Volde, som indhegnede Byen og begrænsede dens Udvidelse, og Kaserne blev til paa Grundlag af denne Indsnævring af Byen. Der er ingen Tvivl om, at om 20—30 Aar bo Arbejderne langt borte fra de Steder, hvor de nu bo. Men i Øjeblikket kommer det til at gaa ud over Samfundet, og jeg vil sige, at der flyder ikke alene mange store Udgifter deraf, som kunde undgaas, men der kommer megen Forbrydelse frem og stor Samfundsfare ved den Omstændighed, at disse mange Gange fattige og hæderlige Kvinder ere tvungne til at bo sammen med alt muligt Rakkerpak, som findes i de Gader, Gyder og Stræder, hvor Brændevinsudsalgsstedernes Antal er større end Antallet

af Udsalgssteder af Kød, Brød og Brænde, og hvor den lille Pige, der kommer ned om Morgenen og køber for 5 Øre Brænde, ogsaa skal have for 5 Øre Brændevin.

Jeg er selvfølgelig enig med det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (H. L. Møller) i, at hvis vi i denne Lov kunde faa den ene Bestemmelse indført om, at den Fader eller Moder, der har en Ægtefælle, som er uhelbredelig sindssyg, skal have Hjælp, var det godt. Men kunne vi ikke faa det ind i Loven, skulde det bryde dens Rammer, have vi jo Hjælpekasserne. Jeg gad se den Hjælpekasse i Landet, der vilde nægte et Hjem Hjælp, naar Faderen eller Moderen var sindssyg. Naar vi slaa det fast her, eller der fremkommer Udtalelser fra de forskellige Ordføreres Side, skulde jeg tro, at det kunde virke i nogen Grad opmuntrende. Det er heldigvis ikke noget stort Spørgsmaal, men jeg ved godt, at Spørgsmaalet er der, og jeg har ogsaa faaet Anmodning om at drage det frem. Naar jeg ikke har gjort det, er det, fordi dette og saa mange andre Sidespørgsmaal ere af den Beskaffenhed, at de bedre egne sig til Fremstilling i et Udvalg, og at der bedre kan argumenteres for dem dér end her i Salen.

Jeg konkluderer min Tale derhen, at vi skulle have Garantier og Kontrol for, at Børnene faa den Hjælp, de skulle have, jeg konkluderer derhen, at ikke en Øre af de Penge, der ydes til Børnene til Mad og Klæder — og jeg mener som en Ret —, maa gaa til Spiritus og til Narrestreger eller til andre end Børnene, som de ere bestemte for. Her maa Samfundet være ubønhørligt, derved handler man i alle gode og udmærkede Hjemns Interesse, og den Kontrol kan føres, thi det er heldigvis kun et Mindretal, men ganske vist et meget besværligt Mindretal, som ikke er sig sit Ansvar bevidst. Ansvarsfølelsen sat i Forbindelse med denne Lov, mener jeg, svækkes ikke, thi de Folk, som der er Tale om at hjælpe, de hæderlige og retskafne Mænd eller Kvinder, der have mistet deres Ægtefælle og staa med en større eller mindre Flok Børn, og som ere nødsagede til at henvende sig til det offentlige for at faa Hjælp, ere, som jeg nævnte i Gaar, Folk, der i Forvejen have ydet et Arbejde, saa at det, vi give dem, i Virkeligheden kun er et Afdrag paa en Ret, som de have erhvervet sig. Det er, som jeg fremhævede, meget smaa Lønninger, der i Almindelighed bydes Kvinder, og baade paa Land og i By maa de vise en ligefrem mirakuløs Økonomi for at faa deres Smaapenge til at